

SINGL

Postupický občasník

Únor 2022 | 20 Kč

Slovo úvodem

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

vítám Vás u nového čísla postupického občasníku S!NGL. Ačkoli nás covid vlna silně zasáhla, po delší odmlce se vracíme v plné síle.

A na co se tentokrát můžete těšit? S Vandou se vrátíte zpátky do letních dnů v článku Divoké vlny, s Holkami ze sekundy si upečete finské skořicové šneky, dovíte se něco o jedné z největších amerických společností Google a samozřejmě nebude chybět ani osmisměrka či sudoku.

Pohodové chvíle a příjemné čtení S!NGLu Vám přeje

Káča Sypěnová

Obsah

4

Lyže

Eva Slavičková

5

Divoké vlny

Vanda

6-7

Google

Vanda Hegerová

8-9

Úvaha

David Schalek

10

Strach z očního kontaktu

Eva Slavičková

11

Barevná řeka života

Zuzi H

12-13

Recenze: Gustav Husák

David Schalek

14-15

Mess

Barbora Starka

16

Naked Souls

Zuzi H

17

Poezie

brokolice

18

Projekt NOCLEŽENKA

Káča Sypěnová

19

Nábor do S!NGLU

Anet Šundová

20

Finské skořicové šneky

Holky ze sekundy

21

Akce jsem Laskavec!

Holky ze sekundy

22-23

Osmisměrka a sudoku

Káča Sypěnová

Lyže

Eva Slavičková

Přichází zima přinášející s sebou nejen kouzlo Vánoc, klid a mír, ale i vzrušení, adrenalin a lyžování. Sjezdovky pokryté sněhem, lanovky houpající se pod poryvy větrů, a hlavně lyžaři nedočkaví až okusí první skluz lyží po sněhové pokrývce. Jak dlouho je to, co jsme naposled stáli na lyžích a kochali se těmito krásami.

Pro některé to bude jenom rok, sezóna, jenže pro mnoho dalších už dva. Až příliš z nás si minulý rok nemělo možnost vyrazit na lyže kvůli epidemii. Mnoho z nás již dlouho nezažilo ten pocit nezastavitelnosti, když si to drandíte z kopce. Tu chvíli, kdy si připadáte, že vám nechybí moc a vzlétnete, užíváte si, jak vás vítr šlehá do tváří promrzlých mrazem, jak nevnímáte čas, cítíte se naprosto skvěle, nedosažitelně.

A jelikož se blíží čas lyžování, nastal čas si shánět lyže. A tento čas už nastal i pro mě. Rozhodla jsem se, že si konečně koupím vlastní lyže, protože se již nechci spoléhat na ty, které budou mít v půjčovně. Už párkrát se mi stalo, že vypůjčené lyže nebyly v nejlepším stavu.

Jako první jsem si stanovila cenové rozmezí a poté různá další kritéria. Avšak zjistila jsem, že je téměř nemožné pořídit nové lyže odpovídající mé představě. Cenu jsem navýšit nechtěla a od ostatních kritérií se mi také nechtělo moc polevovat. „Co teď?“, říkala jsem si. Pak mi moje kamarádka navrhla, abych si koupila lyže již použité. Byla jsem zprvu trochu nejistá. Měla jsem strach, zda se lyže hned nerozbijí či aby na tom nebyly až moc špatně. Postupem času, co jsem si o tom něco víc zjistila, jsem usoudila, že použité lyže nemusí znamenat nic zlého. Nějaká kosmetická vada ničemu nevadí a poměr kvality a ceny je velice dobrý.

Chci vám říct, že použité lyže neznamenají nutně horší. Máte málo peněz, ale chcete kvalitní lyže? Jděte do toho, zjistěte si něco o nich a jejich stavu, pobavte se s lidmi, co tomu rozumí. Dejte šanci již použitým lyžím.

Užívejte sněhu, lyžaři.

PS: Já už si lyže vyzvedla, jsou nádherné a už se těším, až je provětrám.

Divoké vlny

Vanda

Tohle léto jsem byla s kamarády ve Španělsku na surfech. Bydleli jsme u známých, kteří pronajímají malou chatku u pláže a zároveň provozují surfařskou školu. Byl to opravdu skvělý zážitek a už jen samotná cesta tam byla zajímavá...

Odlétli jsme z Berlína, kam jsme se dostali vlakem. Můj kamarád měl ale to neštěstí, že když vystupoval, všiml si, že mu chybí peněženka. Vrátil se tedy do vlaku a rozhodl se nevystoupit, dokud ji nenajde. Vlak ale odjel s ním a on pokračoval až do Budapešti. A my jsme se nezmohli na nic jiného než jen koukat na to, jak v něm odjíždí. Od této chvíle nás tedy bylo o jednoho míň. Zbytek cesty už proběhl naprosto v pořádku.

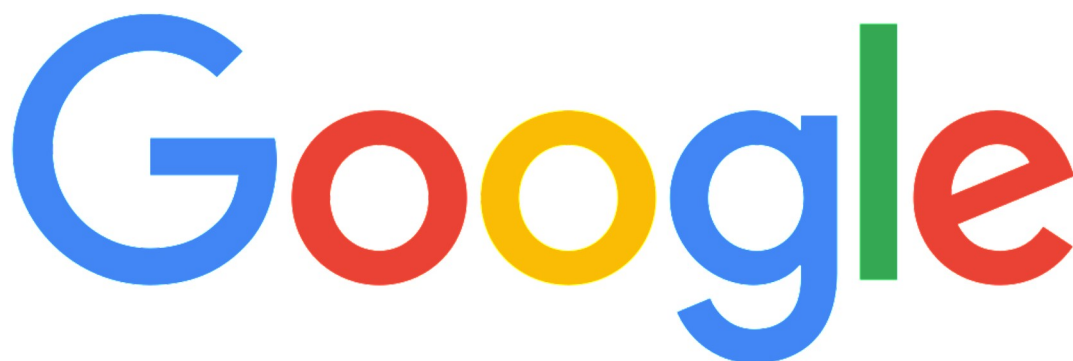
Když jsme dorazili na místo, už jsme se nemohli dočkat první lekce. Podmínky na surfování byly víc než skvělé. Nejdřív jsme si ale museli vyslechnout dlouhou přednášku o tom, jak vůbec na to. Začínali jsme na pění. Každý si možná řekne, že to snad ani není zapotřebí, ale už tady vás překvapí, jak rovnováha a správné načasování hrají velikou roli. Prostě vám nezbyvá nic jiného než dychtivě koukat na jiné surfaře, jak si sjíždí velké vlny a můžou si jet své „tríčky“, zatímco vy se plácáte v pění.

Počasí se ale rychle kazilo, a dokonce i pěna už byla o trochu víc zajímavější než předtím. My jsme ale stále měli nastavené své cíle vysoko a chtěli jsme se dostat na peak – nejvyšší bod vlny.

Poprvé a naposled jsem vyrazila dál od pláže. Chytila jsem si tak dvě vlny a už se to prostě nedalo. Moře bylo dost divoké a dělalo mi velké potíže dostat se za vlny bez spláchnutí a semletí vlnami. Kvůli počasí jsme se tedy vrátili zpátky na pěnu. Proběhli dokonce i závody, které byly pěkně napínavé.

Surfování jsem si hned oblíbila. Jestli někdy plánujete taky jet na surfy, tak rozhodně doporučuji pustit si film Divoké vlny s kuřetem Joe, který vás perfektně naladí.

A co se týče našeho kamaráda, který se od nás během cesty odpojíl? Peněženku mu ukradli, ale on se i přesto rozhodl za námi dojet, ať to stojí, co to stojí. Cesta mu zabrala 3 dny. Doletěl do Madridu, odkud dalších 500 kilometrů dojel stopem až k nám. A že se to vyplatilo!

Vanda Hegerová

Jeden z nejpozoruhodnějších internetových úspěchů a jeho příběh zná jen málokdo. Většina lidí vlastně vůbec nemá ponětí, jak vyhledávač vznikl, proč je tak výnosný a cenný nebo kudy se hodlá do budoucna ubírat. Já bych vám ho ráda ve zkratce představila. Informace jsem čerpala z knihy Google story, která mi umožnila nahlédnout do zákulisí této společnosti, ale samozřejmě jsem si také, jak dnes mnozí říkají místo vyhledat, musela některá fakta vygooglit.

Google oficiálně založili Larry Page a Sergey Brin v roce 1998. Tito dva pánové se spolu poprvé setkali na Stanford University v Kalifornii, kde oba studovali. Velmi rychle je spojila záliba ve slovních potyčkách, ale přesto byl jejich vztah postaven na vzájemné úctě a náklonnosti. Společně zkoumali, co všechno internet dokáže. Původní záměr ani nebyl založit společnost, ale zdokonalit vyhledávání na internetu, které bylo tehdy velmi neuspořádané a chaotické.

V roce 1996 začali ve školní laboratoři s projektem BackRub, který o rok později přejmenovali na Google a poskytli ho všem studentům a zaměstnancům univerzity, u kterých si získal velkou oblibu. Pokusili se ho prodat za méně než 1 milion dolarů tehdy větším internetovým společnostem, ale neúspěšně. Pokračovali tedy v jeho zdokonalování a začali ho šířit dál mezi přátele mimo univerzitu.

Dnes rozverně pestrobarevné logo zasazené do minimalisticky bílého pozadí zná snad každý. Kouzelná schopnost Googlu navždy změnila život většiny lidí na planetě a způsob jakým si opatřují informace. Stal se pro nás běžnou, řekněme, až nepostradatelnou součástí života.

Získal si celosvětovou oblibu a denně odpovídá stovkám milionů lidí ve více než stovce jazykových verzích. Pro tak mladou firmu, která neutratila téměř žádné peníze za reklamu či propagaci je to skutečně nevídaný úspěch. No řekněte sami, viděli jste někdy reklamu na Google? Zcela určitě ne, rozšířil se doslova ústním podáním, jak jej spokojení uživatelé doporučovali dalším. Lidé si k němu zkrátka našli cestu sami. Tak populárním se stal především díky nejpropracovanějšímu systému řazení výsledků. Nezohledňuje pouze počet hesel nebo odkazů, záleží třeba i na tom, zda jsou slova či fráze na daném webu daleko, nebo blízko u sebe, jak velkým fontem jsou napsaná a jestli jde o malá písmena nebo kapitálky.

Že Google vydělává převážně na reklamách, asi všichni víme, malé cílené reklamy z něj udělaly doslova stroj na peníze, a přesto se nestará o to, aby za co nejkratší čas vydělal co nejvíc peněz. Zářným příkladem budiž jeho domovská stránka. Krátká návštěva www.google.com vám potvrdí, že stránka nezobrazuje žádné reklamy. Společnost klidně oželí desítky milionů dolarů ve jménu pohodlí svých uživatelů.

Hodnota Google čítá více než 191 miliard amerických dolarů což z ní momentálně dělá třetí nejhodnotnější značku světa (na prvním místě je Amazon a na druhém Apple). Toto pořadí je velmi proměnlivé, ale na top žebříčku vidáme stále stejná jména.

Milióny lidí jen stěží chápou, kde bere své miliardové příjmy, když oni samy jej používají zcela zdarma a na sponzorované inzeráty klikají tak málo. Odpověď se nalézá v prosté matematice. Google denně zpracovává stovky milionů dotazů. K dosažení příjmů stačí aby jeden z deseti až patnácti uživatelů klikl na sponzorovaný odkaz v hodnotě padesáti centů a rázem si můžete vypočítat přibližný denní výdělek.

Dnes za branami Googleplexu, v sídle společnosti, jenž se nachází v Silicon Valley probíhá mnoho projektů. Mezi nejpozoruhodnější patří participace na biologickém a genetickém výzkumu, které by mohly přinést zásadní průlom v lékařství a přírodních vědách. Sergey Brin a Larry Page mají dlouhodobý plán do budoucnosti. Cílem je využívat Google v oblastech jako je biologie a genetika.

Google se řadí na celosvětově první příčku v používání mezi vyhledávači, v současné době jen těžko hledá konkurenci, a přesto se stále vyvíjí a zdokonaluje. Kam dál bude Google pokračovat? Jaké další projekty světu ukáže? Co vše si budeme moct vygooglit? To vše nám zodpoví jen čas.

Úvaha:

Jak zajistit vyšší proočkovanost? Je správné lidi do vakcinace tlačit?

David Schalek

Evropou obchází strašidlo polarizace společnosti v důsledku nucené vakcinace proti nemoci Covid-19. Leckde se už pořádají velké protesty proti covidpasům a vlády jednotlivých zemí se mezitím snaží přijít na další způsoby, jak lidi přimět k očkování. Ne vždy jde o motivaci pozitivní, příklad hledejme třeba v České republice, zde již stát totiž nebude neočkované lidi pouštět do hospod a obecně jim znepřístupní mnohé služby. Otázkou ovšem zůstává, zda je eticky správné, aby státní autority vyvíjely nátlak na neočkované lidi a ztěžovaly jim život. V této úvaze samozřejmě nemluvím o lidech, kteří se z objektivně vážných důvodů očkovat nemohou.

Klíčová jsou podle mě data, která máme. Schválené vakcíny nejsou sérem nesmrtelnosti, ale fungují. Ovšem ještě lépe by fungovaly, kdyby míra proočkovanosti dosahovala v průměru daleko vyšších hodnot než nyní ve většině evropských zemí. Dalším aspektem toho všeho je, že dnes již víme, že vakcíny jsou velmi bezpečné, byť se zde objevuje častý a nesmyslný narativ, že byly vyvinuty příliš rychle. Data od skutečných odborníků nám také vyvrací celou řadu dalších nepravdivých tvrzení ohledně vakcín, například že způsobují neplodnost.

Je ovšem správné lidi do očkování více či méně otevřeně tlačit? Individuální svoboda je přece něco, na čem si moderní demokratická Evropa velmi zakládá. A podle mého názoru neexistuje na světě větší svobody než to, jak naložím sám se sebou a vlastním tělem. Myslím si, že toto je i argument odpůrců očkování. Ti většinou neodsuzují lidi, kteří si vakcínu nechali vpíchnout, ale pro sebe požadují volnost a cizorodý chemický roztok do svého těla odmítají a věří spíše své vlastní přirozené imunitě. To mi potvrdili všichni záměrně neočkovaní z mého okolí, s nimiž jsem na toto téma diskutoval.

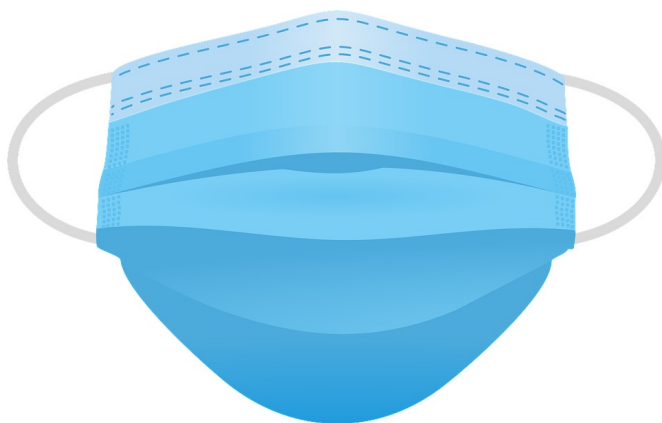
S obecně rozšířeným libertariánským názorem, ať si každý na vlastní odpovědnost sám se sebou dělá, co chce a co uzná za vhodné, bych se za normálních okolností stoprocentně ztotožnil. Neodsuzuji totiž ani lidi, kteří kouří cigarety, nadměrně pijí alkohol nebo se nezdravě stravují. Je to zkrátka jejich životní volba a případné následky si nesou výhradně jen oni sami.

Tady to však má háček. Očkování proti vážné infekční nemoci totiž nechrání pouze příjemce vakcíny, nýbrž i jejich okolí. Není pravda, že naočkovaní šíří virus stejně jako neočkovaní. Plošná vakcinace je nejúčinnější způsob, jak zpomalit celkové šíření nákazy. Ano, ctíme individuální svobodu, ovšem jakákoliv svoboda vždy ovšem končí tam, kde začíná svoboda, v tomto případě zdraví někoho jiného. Musíme totiž brát ohled na ostatní neočkované (aktuální mutace Delta má smrtnost až 2 %). Dále pak na další lidi, kteří se očkovat nemohou nebo na ty, kteří jsou chronicky nemocní, a i přes očkování může Covid takovým lidem dosti ublížit, byť to není primární příčina jejich zdravotního stavu.

Rovněž platí, že svoboda musí občas ustoupit jiným idejím. V tomto případě jde o mimořádně naléhavý veřejný zájem, aby se pandemie dostala pod kontrolu a nedocházelo k zahlcování nemocnic hlavně neočkovanými, což se ostatně aktuálně děje. To pak vede k omezování péče v nemocnicích, a hlavně k nekonečným a bolestivým lockdownům, které už tu nikdo nikdy nechce zažít. Myslím, že stát má právo lidem jasně dát najevo, že preferuje očkování jako primární formu bezinfekčnosti. Nelze si hrát na pseudoliberalismus, který nás přivede do pekel v podobě věčného boje s nemocí Covid-19. Snad jsem jasně osvětlil, proč v tomto jednom konkrétním a důležitém případě musí „svoboda“, která je jinak pro mě jako přesvědčeného liberála nadevše, pro jednu ustoupit do pozadí.

Dále však platí, že musí existovat i pozitivní motivace k očkování. K tomu je dle mého soudu zapotřebí masivní a účinná kampaň, dále by pak měla fungovat i osvěta a jasný systém vyvracení mýtů kolem vakcín. Rozumím spoustě lidí, kteří se bojí vakcinace, jelikož jsou ztraceni v obrovském množství informací, případně kvůli tomu, že podlehli dezinformacím a velmi rozšířeným nesmyslům, které naše instituce nedokážou spolehlivě vyvracet. Věřím tomu, že spoustu lidí lze racionální argumentací přesvědčit, neboť i podle dostupných sociologických dat je skutečných odpůrců vakcíny, které nikdy nepřesvědčíme, mnohem méně, než si myslíme. Velkou část neočkovaných tvoří také lidé váhající, nerozhodní, či občané, co jsou prostě jen příliš pohodlní.

Dále pak podle mě ještě stojí za zvážení, jestli by stát neměl dělat i kroky, aby si opět částečně získal přízeň lidí, tedy místo biče spíš cukr. Takovou věcí může být třeba větší tolerance směrem k lidem s protilátkami. Ovšem to už je téma na zcela jinou úvahu, do které se moc rád pustím někdy jindy.

Strach z očního kontaktu

Eva Slavičková

Všimli jste si někdy, že pokud si dva lidé pohlédnou do očí, vždy ucuknou? Děláte to vy i já. To beze všeho. Ale pak je tu otázka proč? Co nás tak děsí na tom koukat se někomu do očí? Nebo nás spíše leká, že někdo kouká do těch našich?

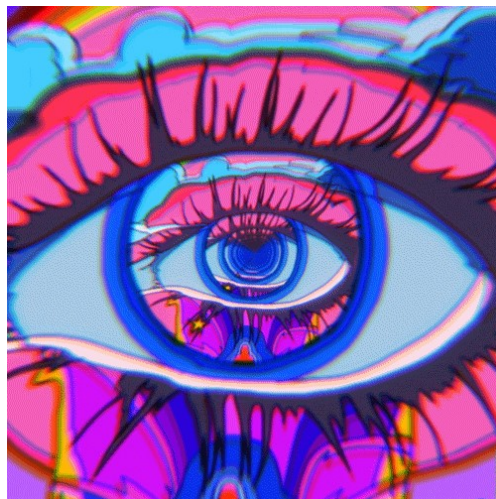
Oči jsou pro člověka velice důležitým orgánem, nejen proto, že jsou blízko mozku, dosti zranitelné a nenahraditelné, ale hlavně proto, že je to prostředek pro vnímání světa okolo nás, umožňují nám vidět věci v určitých tvarech a barvách. Samozřejmě se o ně tedy bojíme a nechceme o ně přijít. Nikdo nechce žít ve věčné temnotě poté, co spatřil krásy a barvy světa.

A tento strach o zrak je v nás zakořeněn již od dávných věků. Již v pravěku hrál zrak velkou roli. Pokud jste neviděli, neměli jste moc velkou šanci na přežití. Dnes je tomu již jinak, avšak i tak to není moc radostná představa. A možná právě tento strach nám radí odvracet oči a chránit si je před ostatními. Možná v očním kontaktu cítíme nějaké to nebezpečí, hrozbu. Ale je to opravdu takto? Je to opravdu pouze strach ze ztráty?

Když se na to podívám z trošinku jiného pohledu, který říká, že v očích jsou vidět naše momentální pocity, otevře se mi další původce strachu. Možná je to opravdu kvůli tomu, že se děsíme, jaké pocity v našich očích spatří ostatní. Ať už cizí, či nám známí lidé. Pořád máme strach projevit, co cítíme, nechceme, aby ostatní viděli naše slabosti, nelibosti. Chceme, aby viděli jen to, co jim poskytneme. A možná právě ten pohled do očí by nás mohl prozradit. Mohl by sdělit, co si právě v tu chvíli myslíme a nejspíš už jen to pomýšlení, že by to tak mohlo být, nás nutí své oči odvracet.

Děsivá může být i myšlenka, že v očích toho druhého spatříme to, co nechceme. Že spatříme znechucení, zlost, posměch či jiné nehezké věci. Tím, že sklopíme pohled, se chráníme, chráníme své pocity, své myšlenky, svou duši.

A já si tak říkám, nebylo by lepší se toho pohledu nebát? Nebylo by lepší pohlédnout člověku do očí a dát mu tím najevo, že se nebojím jeho názorů, že se nebojím ukázat, co si myslím, že se nebojím ukázat pravdu? Přece oční kontakt nemusí znamenat nic zlého, můžeme zahlédnout i plno pozitivních emocí, můžeme jich i plno poslat dál. A pokud už spatříme nějaké ty negativní, můžeme dát najevo, že před nimi neutíkáme, neuhýbáme očima, nýbrž svůj pohled hrdě oplácíme.

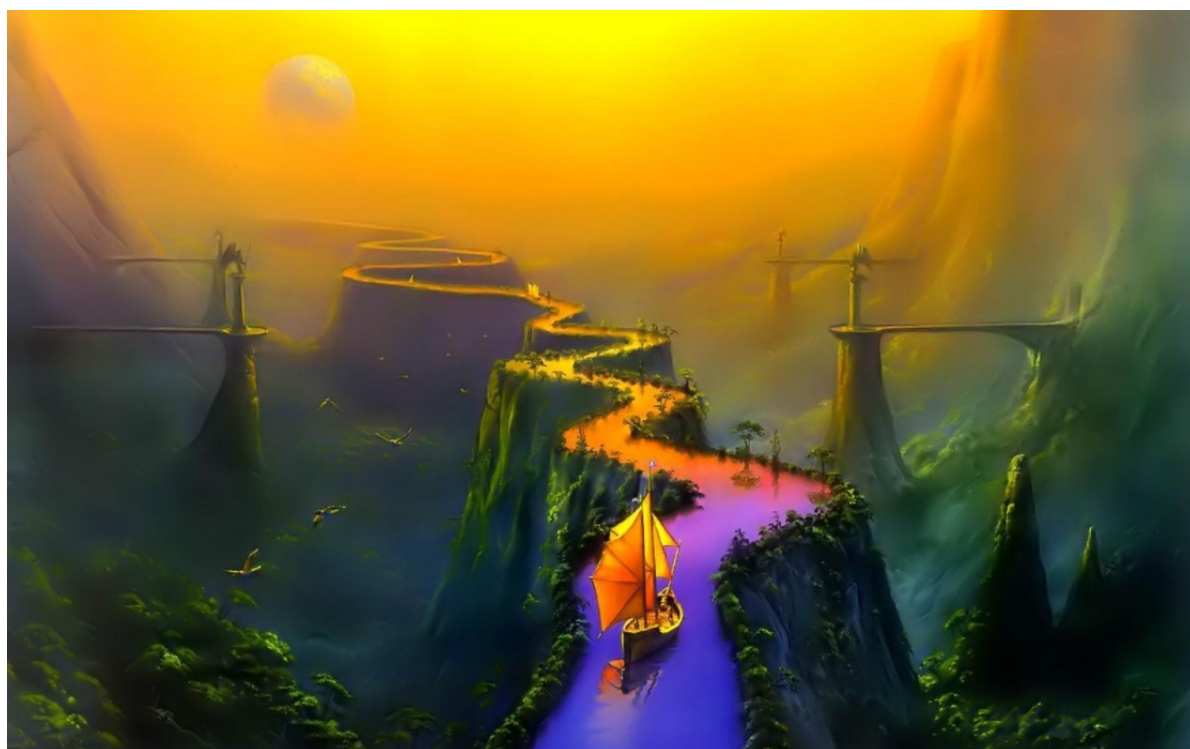

Barevná řeka života

Umělecký popis

Zuzi H

Vprostřed obrazu se nám naskýtá pohled na proud barev jako by čišící přímo z nitra duše, smířlivý, ale rychlý dost, aby unesl i těžkosti nevšedností. Plujeme řekou na lodi svobody s plachtami z motýlích křídel a palubou z ebenového dřeva. Vůkol řeky právě vládne zeleň propukajícího jara a z obrazu skoro voní louka a šumí kaskády života, nad tím vším se tyčí strážné věže, nikdo však neví, před čím chrání, jestli před přehnanou radostí ze světa, co nás obklopuje, nebo naopak před smutkem, který drží za branami naší mysli a našeho srdce, avšak naštěstí není naším úkolem zjistit to. Kocháme se přenáherným pohledem na nebesa jako ulitá ze zlata a se špetkou kari a kurkumy v žilách, aby zlehčily pohled na něco tak honosného a velkolepého něčím tak všedním a malým. Naše plavba bude dlouhá a budeme pozorovat západ slunce, ucítíme lehký vánek s nasládlou vůní lásky na tváři a třeba i pochopíme, že jsme šťastní, ne právě proto, že tu jsme, ale proto, že tu můžeme být spolu. Obraz mi připomíná objetí Maminky nebo Tatínka po dlouhém stresujícím dni a pár slov útěchy. Je pavoučí síť utkanou ze slz nevinných, aby nás chránila před vlastními hříchy, je konejšivý a nabízí slast, která však nepatří do našeho světa, je jen pohádkou, snem, který se nám snaží překrýt náš černobílý svět třpytkami z kouzelníkovy úsměvu.

Recenze knihy: Gustáv Husák (autor Michal Macháček)

David Schalek

Mladý český historik Michal Macháček efektivně zúročil své několikaleté bádání a napsal výbornou monografii posledního československého komunistického prezidenta. Vysloužil si za ni státní vyznamenání od prezidenta republiky, ale hlavně se mu díky ní dostalo velkého mediálního zájmu, který mu jistě pomůže v jeho další práci.

Důležité poselství knihy jednoduše spočívá v tom, že vyvrací představy a stereotypy, které se lidem v souvislosti s Husákem většinou vybavují. Po přečtení knihy už ho nelze vnímat pouze jako starého a necharismatického prezidenta či pouze typického normalizátora, který se snaží lámanou českoslovenštinou v televizních projevech obhajovat prázdné teze o přátelství se Sovětským svazem na věčné časy. Autor čtenáři předkládá ucelený a komplexní příběh osobnosti, jež zažila v životě mnoho vzestupů i pádů a která podle něj svým způsobem symbolizuje naše dějiny 20. století.

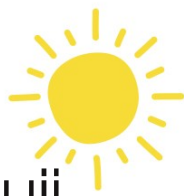
Tato charakteristika je více než pravdivá a v knize dopodrobna vysvětlená. Macháček popisuje jeho obtížné dětství a mládí za první republiky. Částečně to v té chvíli působí dojmem, jako by to byl typický realistický román po vzoru těch z druhé poloviny devatenáctého století. Často idealizovaná masarykovská první republika skutečně měla spoustu sociálních a národnostních problémů, což Husák jako intelektuál se silným sociálním cítěním velmi dobře věděl. Z toho také autor vyvozuje, proč se Gustáv Husák natrvalo přiklonil ke komunistickému hnutí a proč ho neopustil, ani když ho jeho kolegové a soudruzi v 50. letech odsoudili na doživotí za tzv. Buržoazní nacionalismus.

Dále jsou samozřejmě v knize vysvětleny další významné etapy Husákova života, například jeho odbojová činnost za druhé světové války, mocenský vzestup v prvních letech komunistické vlády, nespravedlivé uvěznění a následná amnestie. Následuje popis jeho politické kariéry od 60. let do listopadu 1989, politického pádu a smrti v roce 1991. Někteří kritici a čtenáři Macháčkovi vytkli, že se v knize podle nich tolik nevěnoval normalizačním rokům, tedy době, kdy byl Husák prezident a zároveň předseda ÚV KSČ. Na to však historik zareagoval po svém. Momentálně pracuje na nové knize, která se právě normalizací a jejími jednotlivými politickými představiteli bude zabývat do detailů.

Michal Macháček použil během práce na knize opravdu široké penzum zdrojů. Cenné jsou výpovědi a paměti lidí, se kterými Husák přišel do kontaktu. Lze zmínit jeho rodinné příslušníky (zejména syna Vladimíra Husáka), spolupracovníky, přátele, ale i například disidenty, tedy lidi z opačné strany barikády. Dalším významným a nepostradatelným pramenem jsou archivní materiály a ne ledajaké. Macháček se stal prvním českým badatelem, který se dostal až do Husákova osobního spisu ve stranických archivech KSSS v Moskvě. V tomto biografickém díle tak nabízí spoustu až úsměvných a překvapivých pohledů ze samostatného sovětského politbyra a tajných služeb.

Hlavní předností knihy je však skutečnost, že byť se jedná o složité odborné téma s mnoha epizodami, je napsáno velmi přirozeně, lidsky a poutavě. Vše je vysvětleno s potřebným kontextem, ale zároveň i srozumitelně a takovým způsobem, že se čtenář zcela jistě nebude cítit zbytečně zahlcen. Zajisté pak Husáka pochopí a porozumí mu, nicméně ani nedojde k závěru, že to byla vlastně pozitivní osobnost, která za nic špatného nemohla. Na to si dal autor dostatečně velký pozor. Husákova spoluodpovědnost za mnohými zločiny komunismu totiž nesmí být zapomenuta i přes všechny polehčující okolnosti.

Barbora. To jsem já. Známe se? A znám se vlastně já? Teď je večer, tak za dnešek se znám. Zítra bude nejspíš nový den. Jaká budu? Asi se rozhodnu ve spaní. Miluji snění. Objevují při něm nové kousky sebe. Znáš to?

Chci psát. Chci se sdílet. Anebo vlastně možná... možná mi jde jenom o to si to psaní užít. Jo! Tak víš co? Tak já Ti něco povím, napíšu. Poslouchej! Chceš?

Žiji mess. Krásný mess. Miluji svůj život. A ráda píšu. Tak nějak mi teď připadá, že nejlíp udělám, když napíšu o sobě. Jsem si teda múzou?

Napadá mě toho totiž tolik! A tak Ti teď píšu o tom, jak mi v hlavě poletují myšlenky o tom, o čem bych psala. Víš, jako mluvila. Ráda mluvím. Ráda si povídám. Ale není to tak, že bych nedokázala poslouchat.

Chci číst. Chci přečíst tolik knih! Ale vlastně proč? Mám pocit, že se v nich dozvím něco nového, nejspíš. Že dokud je nepřečtu, tak nebudu vědět, o čem jsou. Co mi chtějí předat. Ale vlažně toužím jen po jejich energii. Otevřít je a nasát ty vibes z nich. Víš, co myslím?

Miluji kytky. Botanika. To slovo mi zní jako karamelka. Tak jemně a sladce. Nedávno jsem byla ve skleníku botanické zahrady Karlovky na Albertově. Cítila jsem se nádherně. Proletěla jsem tam celý svět! Ty barvy! Okouzlující, dechberoucí, šarmantní, moudré, vševědoucí, roztomilé i nebezpečné. Je tam prostě všechno. Vybereš si? Ráda objevuji nové věci. Ty taky?

Poslouchám hudbu, hodně, všechnu, na jakou mám zrovna chuť, kdy jenom se mi chce. Je jako balzám z kokosového másla pro tvoje rty – jen teda působí na duši. Spotify Premium je předplatné všech předplatných. Zrovna teď mi skončila písnička a začala náhodně hrát Love On Top od Rihanny. Není to kouzelné?

Yoga. Yoga je život. Nebo pohyb, taky. Vždycky, když cítím, že potřebuji chvilku pro sebe – na sebe – najdu si ji. Vrábí mi to radost, dobije. Ten jemný pohyb s vlastním tělem mě nepřestává dostávat. Že jsem se schopná až takhle ovládat!? Už vím. Už v to věřím. Už si věřím. A to je sexy!

Lyže. Skialpy. Běžky. Hory. Sever. Sníh. Zima. Vločky. Krátké dny, zato ale nepopsatelné Slunce – východy i západy. Barvy. Červené tváře, studené nosíky, zářivé oči... achám, juchám!!

Kolo. Tak legrační, chytrá, usměvavá, skvělá, krásná (i hipster ;) věc! Z kopce dolů, v lese, kolem vody, ve městě, kdekoli! Tvoje kolo jsi Ty.

Chůze. Přirozené, jednoduché, krásné.

Běh. Ták rychle z místa na místo, a to jen díky vlastnímu tělu. Obdivuji! Ta vytrvalost i výbušnost. Odlišné, ale oboje nádherné.

Lezení. Hiking. Nepopsatelně skvělý pocit, věřit si i ve výšce.

Dech. Miluji dýchat! Ty taky?

Relax. Wellness. Fyzio. Masáž. Manikúra. Taky ségra Pedikúra. To všechno mi dělá dobře. Co Tobě? Hýčkáš se rád/a?

Delikatesy. Chci být delikatesou! Něco extra. Obdivuji luxus. Každý je luxus. Každý má luxus. Každý je zlato. Když pro Tebe má hodnotu.

Poslouchej: olivy na špejli, růžová sůl v granole, skořice v kafi, kokos na rtech (víš, jako v peelingu), olej na pleti – s třpytkami – neustále záříš, voňavé olejíčky v horké vodě, datle na jazyku, vůně čokolády, tofík na teplém hrnečku s čajem – kouří se z něj a ten karamel taje, oříšek v pralině (taky máš takovou radost, když ho rozkousneš!?) a vanilka – ta zrníčka jsou prostě magická. Luxus po Tobě nechce peníze, chce po Tobě chtíč. Přej si to. Jsi si jistý/á? Pak je to Tvoje!

Mimochodem, mají pro Tebe tyhle drobnosti cenu? Pro mě obrovskou. Luxus je málo, a přitom neomezené množství. Pro každého dost.

Studium. Hezký nápad, takový šlechetný. Ale hlavně ať Ti to dává smysl, ať se Ti chce, ať Tě to i baví. To bych si přála. To opakuji sama sobě, i Tobě.

Každý den chci poznávat. Pořád! Takový mám občas pocit.

Jó, jindy jsem nejšťastnější doma na gauči, v dece, se psem, to nebudu lhát.

Ale teď bych někam jela. Taky si říkáš? Neboj, vyrazíme! Není důvod proč ne. Kamkoli. Kdykoli.

Jen si řekni.

Lidi. Mám nás ráda, mám se ráda, mám Tě ráda, lásky mám pro všechny dost. I Ty? Chci ji dát všem

a zároveň si pečlivě vybírat.

Každý je v jistém smyslu dost nepochopitelným stvořením. Ráda si vybírám, kým se zrovna obklopím. S kým budu žít dnešek, zítřek? Bez otázek by mě to nebavilo.

Fashion – session (fešn-sešn). Design. Fantazie. Představuji si ji jako letícího barevného motýla. Pomalu se vzdaluje s tím, jak jsem starší, s tím, jak se míň raduji, protože tohle a protože támhleto. Tahle idea se mi ale vůbec nezamlouvá!

A tak se mi v hlavě zrodila myšlenka – Báro, ty se chceš někde seberealizovat, a navíc trochu srdcem, citem spíš než rozumem! A tak to bylo.

Začal mě víc bavit osobitý styl oblékání – skvělá možnost, jak ukázat světu, jaký/á jsi. Hřejivou kávou k tvému už tak křupavému pain au chocolat Ti pak bude teplo, láska a pohazení příjemné látky, síla kvalitního stehu, a nakonec to úplně nejhlavnější, Ty.

Tak. Mám pocit, že je hotovo. Prozatím.

Napsala jsem sem kousek sebe.

Další část třeba jindy. Až zase bude chuť. Tou se totiž řídím ze všeho nejraději.

* Sepisuji to tu po večerech.

Je to mess.

A já ho zbožňuji-adoruji-miluji.

Tak pa, Lásko. Pa, Bohovská.

Naked souls

Zuzi H

We are two naked souls
Dancing for universe
This is just how it goes
When love becomes a curse

Just two broken hearts
Fighting to lead the dance
Both shattered like a glass
We are both blind to the chance

We have a chance to love
We have a chance to be
I will put on the white gloves
I will just let you lead

Souls naked like a baby
Would you just be my man?
I want to be your lady
We can dance together than

We can heal each other's wounds
We can make each other better
When life make us fall to ground
We can get back up together

We have a chance to love
We have a chance to be
I will put on the white gloves
I will just let you lead

Let's dance till we die
Let's dance till the end
If you say no, I will cry
I am sure that we are meant

If you say no, no one will gain
After some time, I will get
tougher
But now the question remains
Will you accept my offer?

R: We have a chance to love
We have a chance to be
I will put on the white gloves
I will just let you lead

We have a chance to love
We have a chance to be
I will put on the white gloves
I will just let you lead

Mezi vámi

Vroucí tělo za tělem
hledám zrníčko zlatého písku,
všichni páté přes deváté melem,
dávno jsem opustila rodnou vísku.

Zvykneš si na chlad,
barva se ti z kůže vytratí,
uvnitř nekonečný hlad,
běžíš po smrtelné trati.

Přesto s korunou z plevelu rozkveteš,
bezmocná troska s velkým dosahem,
navždy ale jen prachobyčejná veteš,
mlčky stojící před svým vlastním prahem.

Halušky

V hlavičce neustále brní,
svět se okolo osůbky vlní,
pohár se jí nezastavitelně plní,
dusí ji jinovatkou potažené trní.

Hra na babu

Brzy se z tebe stane blázen,
radím ti, utíkej odtud ven.
Nenech se políbit mrazem,
modli se, že to zmizí jako sen.

Kůže jako živé plátno,
tok myšlenek v hlavě
a klid na duši má kdo,
když vypadá všechno tmavě.

Úsvit s měsícem začíná,
nemožné věci dějí se,
zbyde jen vzpomínka jediná,
jak emoce tančily kolem tvého měsíce.

Maličkosti

V uších se rozléhá něžný smích,
radost padá okolo jako bílý sníh.
Pohladit člověka po duši slovy
je dražší než všechny vzácné kovy.
V očích vidět mu hvězdy a planety,
přát si budoucnost, když padají komety.

- brokolice

Projekt NOCLEŽENKA

Káča Sypěnová

Zimní měsíce jsou pro většinu z nás časem Vánoc. Zdobíme naše obydli, pečeme cukroví a zběsile nakupujeme dárky. Na Štědrý den se pak všichni přejíme bramborovým salátem a rozbálíme dárky. Slavnostní večer pokračuje pohádkou a sníme i ten poslední perníček, co na talíři s cukrovím zbyl. Na závěr se odebereme do postelí, zachumláme se do peřin a blaženě odcházíme do říše snů.

Ne každý ale prožívá mrazivé večery, které s sebou zimní měsíce přináší, takto. Někteří lidé nemají v životě to štěstí. Když venku sněží a mrzne, tak se nezachumlají do peřiny a nepřečkají vánici hezky v suchu a teple. Lidé bez domova se v noci klepou zimou v kartonových krabicích a často ani nevědí, jestli se vůbec dožijí rána.

Takovým lidem jsme se rozhodli pomoci a podpořit projekt Armády spásy – Nocleženka. Pokud nevíte, o co se jedná, tak Nocleženka je poukaz v hodnotě 100 Kč, který jednomu člověku bez domova umožní strávit noc v teple. Nezahrnuje však pouze nocleh samotný, ale i další pomoc a rozvoj služeb pro lidi bez domova.

V loňské sezóně 2020/21 lidé nakoupili téměř 40 tisíc Nocleženek, které bývají využity ve všech noclehárnách Armády spásy v Praze, Brně, Karlových Varech, Ostravě, Krnově, Opavě, Šumperku, Jirkově a Havířově. Denně Armáda spásy nabízí okolo 2 500 míst k přespaní. Pokud se kapacity naplní, rozšiřují je o „volnou židli“ – jestliže není místo, lidé mohou noc přečkat na židli v suchu a teple.

My jsme charitativním prodejem vybrali 2 500 Kč a díky tomu jsme mohli nakoupit 25 Nocleženek, které pomohou mnoha lidem přečkat krušné noci někde pod střechem. Děkujeme všem, kteří se do projektu zapojili, přispěli tak na dobrou věc a pomohli tím někomu alespoň jednu noc přežít v bezpečí. Vaší pomoci si vážíme.

S!NGL shání redaktory a grafika/grafičku!

Na vědomost se dává, že Postupický občasník shání posily.

1. REDAKTOR

Ideální pro jedince, co rádi píšou a občas by svá díla i někde publikovali, ať už pod svým jménem či anonymně. Fantazii se meze nekladou, přijímáme články, poezii, ale třeba i komiksy nebo ilustrace. Příspěvek do časopisu nemusí být pravidelný, i když bychom měli radost. Takže pokud se bojíte, že vás občas nic nenapadne, tak není nutné se trápit.

2. GRAFIK/GRAFIČKA

Pro milovníky grafiky! Nejsou potřeba žádné původní zkušenosti, ani složitý program, a ráda vše potřebné naučím. Aktuálně používám Scribus 1.5.4, který je bezplatný a volně stažitelný. Budu ráda, když se ozveš i jestli jen váháš.

Kontakty:

Kateřina Sypěnová
- redaktor/ka

Aneta Šundová
- grafik/grafička

singlcasopis@gmail.com
-jakékoli dotazy či připomínky

Finské skořicové šneky

Holky ze sekundy

Určitě jste na akci Laskavec zahlédli tuto dobrotu a my vám na ni povíme recept.

Suroviny na těsto

- 200 ml mléka
- 80 g másla
- 70 g krupicového cukru
- 21 g čerstvého droždí
- 500 g pšeničné hladké mouky
- větší špetku soli
- 1 čajovou lžičku mletého kardamomu
- 1 vejce a perlový granulovaný cukr

Suroviny na náplň

- 100 g změkklého másla
- 100 g krupicového cukru
- 1 polévkovou lžící skořice
- 1 polévkovou lžící mletého kardamomu

Postup

Nejprve si připravíme těsto. V menším kastrolu ohřejeme mléko a dáme do něj rozpustit máslo. Směs by měla být vlažná. Do mísy nasypeme cukr a rozdrobíme droždí, přilejeme směs mléka a másla z kastrolku a vyčkáme, až kvasnice začnou pracovat. To poznáme tak, že se na povrchu objeví se bublinky.

Do mísy přisypeme mouku, sůl a kardamom. Přidáme vejce a hněteme, dokud nevypracujeme hladké a nelepivé těsto. Poté ho přikryjeme a necháme kynout. Během kynutí by se nám měl objem těsta zhruba zdvojnásobit.

Zatímco nám těsto kyne, připravíme si náplň. V míse si smícháme máslo, cukr, skořici a kardamom a suroviny vymícháme do hladké směsi.

Těsto rozválíme na placku o tloušťce zhruba 5 mm a potřeme náplní. Poté srolujeme jako roládu a nožem nakrájíme „cik cak“ na trojúhelníčky (měly by vážit asi 45 g). Vyskládáme je na plech vyložený pečicím papírem a necháme je kynout po dobu 15 minut.

Mezitím si rozehřejeme troubu na 220°C. Vykynuté šneky potřeme rozšlehaným vajíčkem, posypeme granulovaným cukrem a pečeme 6-8 minut do zlatova.

A to je celé! Doufáme, že si recept vyzkoušíte i vy sami doma, přejeme dobrou chuť!

Akce jsem Laskavec!

Holky ze sekundy

Na den 13.11. připadá Světový den laskavosti, a proto se holky ze sekundy A rozhodly podpořit nadaci Dobrý anděl a napekly spoustu sladkých dobrot, které jste si mohli koupit o přestávkách. Společně pekly vše od muffinů až po sušenky, celé jim to zabralo 4 hodiny a vydělaly krásných 3 000 Kč, které hned poslaly nadaci.

Celá akce se dle holek a paní profesorky Křenové vydařila a děkují všem, kteří touto koupí podpořili dobrou věc.

Osmisměrka

...zvířata

Káča Sypěnová

S	I	Y	Y	R	V	R	U	O	C	O	K	R	K
P	C	H	O	B	O	T	N	I	C	E	Z	A	O
R	T	M	H	U	S	A	O	E	J	F	S	E	Z
A	D	K	A	C	H	N	A	K	N	K	D	S	A
S	A	Y	A	A	H	Z	L	O	V	U	B	T	H
E	S	A	C	A	N	A	K	O	N	D	A	H	A
R	L	T	P	Y	N	P	V	J	L	E	C	V	O
F	E	Y	F	O	O	K	O	U	N	A	C	A	S
K	P	G	R	A	L	B	U	B	R	H	H	A	E
O	I	R	E	M	E	I	O	A	R	E	S	I	V
H	C	D	T	A	D	A	T	O	J	P	G	E	T
O	E	B	K	G	A	J	C	N	T	S	L	A	N
U	Y	P	A	A	H	H	J	E	A	O	K	K	A
T	A	D	Y	J	E	C	I	P	O	L	S	E	P

agama
anakonda
antilopa
ara
buvol
fretka
hroch

husa
chobotnice
kachna
kocour
kohout
koza
lev

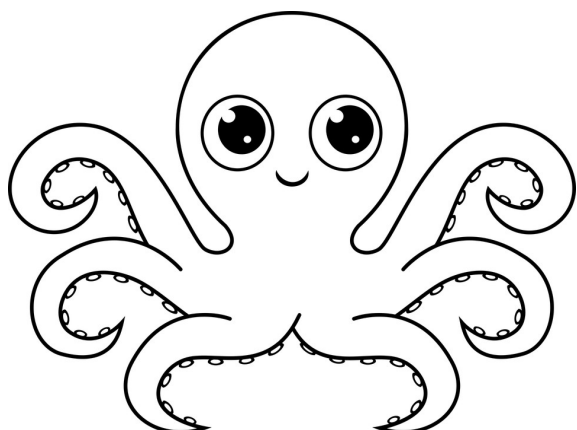
okoun
opice
ovce
pes
prase
slepice
tygr

Sudoku

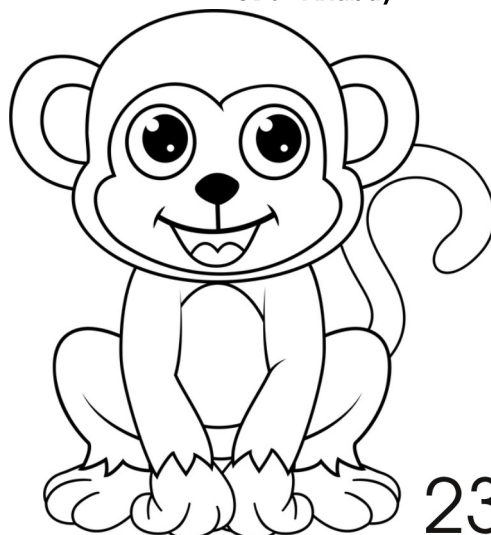
1					6			2
				7			3	
7	6	9					5	
				1		2		
		2	5					
9	1		7			5	8	
		6		4	3			8
						3	7	
4		8	1	9				

GDJ | Pixabay

+ zvířecí omalovánky!

SINGL | únor 2022

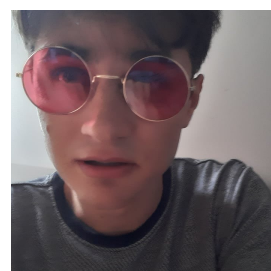
Tento časopis pro vás připravili

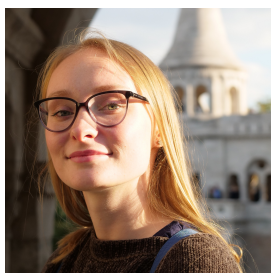
Káča Sypěnová

Eva Slavičková

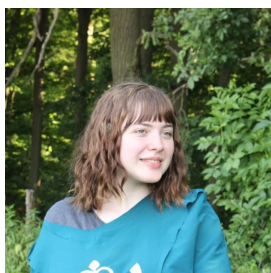
David Schalek

Aneta Šundová

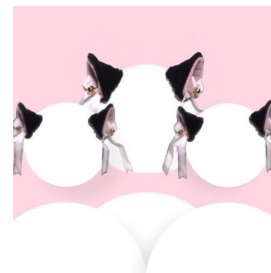
Vanda Hegerová

Zuzi H

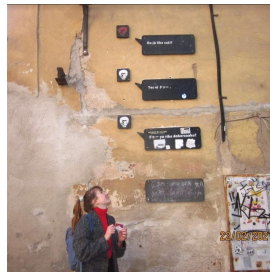
brokolice

Holky ze sekundy

Barbora Starka

Vanda

Aleš Palán

